

vlastnictví prokazující nebo nástroji, jimiž přejímatel nabývá možnost držby věci výlučně se zmocniti. Tyto předpoklady nejsou splněny. Především náhrobní kámen jako věc movitá připouští hmotné odevzdání, k němuž také podle žalobceva přednesu dodáním a postavením na židovském hřbitově mělo dojít. Vyrytí jména zemřelé manželky žalobce na náhrobek nelze pokládati ani za listinný průkaz vlastnictví ani za nástroj, pomocí něhož by mohl žalobce volně a výlučně s věcí nakládati. Nedošlo tedy ještě k předání věci podle § 425 obč. zák., žalobce vlastnictví pomníku nenabyl a nemůže proto uplatňovati ve smyslu § 37 ex. ř. ohledně zabaveného pomníku právo výkon exekuce nepřipouštějící.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

V souzeném případě uplatňuje žalobce právo vlastnické na náhrobní kámen, který koupil dne 28. března 1933 od Bedřicha G-a, kterýžto kámen byl později u G-a zabaven žalovaným. Jak zjištěno, vybral si žalobce z hotových pomníků u Bedřicha G-a zabavený náhrobní kámen, koupil jej, načež dal G-ovi příkaz, by do tohoto koupeného kamene vyryl jméno Katharina Sch. Udělil-li tudíž žalobce po kupu náhrobního kamene G-ovi příkaz, by vyryl jméno Katharina Sch. do zakoupeného kamene, by tedy zpracoval materiál jím koupený a jednal-li G. podle příkazu žalobce, vyryv nápis, je jasno pro každého, že se vlastníkem kamene stal žalobce, který s kamenem tím, jenž náležitě specifikován, výlučně a libovolně nakládal.

Čís. 13605.

Výkaz nedoplatků na pojistné příspěvky k revírní bratrské pokladně, jenž není potvrzen příslušným báňským hejtmanstvím, nýbrž báňským revírním úřadem, není exekučním titulem podle § 79 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n. a § 1 ex. ř.

Lhostejno, že báňský revírní úřad byl podle § 7 (3) vl. nař. ze dne 22. prosince 1922, čís. 392 sb. z. a n. delegován báňským hejtmanstvím k ověřování vykonatelnosti výkazů nedoplatků na příspěvky dlužné revírní bratrské pokladně, nebyla-li okolnost ta z exekučního návrhu zřejma, aniž v něm osvědčena.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R I 389/34.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil exekuci na základě výkazů nedoplatků zadržených pojistných příspěvků k revírní bratrské pokladně. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Stížnost jest odůvodněna, pokud uplatňuje, že výkazy nedoplatků, jež tvoří exekuční tituly, nejsou opatřeny doložkou vykonatelnosti, potvrzenou příslušným úřadem a že proto nejsou zákonnými exekučními tituly. Podle § 79 zákona ze dne 11. července 1922 čís. 242 sb. z. a n., který byl uveden v účinnost vyhláškou ministerstva pro veřejné práce ze dne 12. září 1924 čís. 202 sb. z. a n., vymáhají se zadržené pojistné příspěvky exekucí politickou

nebo soudní a exekuce se provede na základě výkazu nedoplateků, potvrzeného báňským hejtmanstvím, v jehož obvodu revírní bratrská pokladna má své sídlo. Takto potvrzené výkazy nedoplateků jsou exekučními tituly podle § 1 ex. ř. Výkazy nedoplateků předložené vymáhající stranou nejsou však opatřeny doložkou vykonatelnosti připojenou báňským hejtmanstvím, nýbrž báňským revírním úřadem, tudíž úřadem nepřislušným a nelze proto tyto výkazy nedoplateků uznati za vhodné exekuční tituly ve smyslu § 1 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o exekuci na základě výkazů nedoplateků zadržovaných příspěvků pojistných k revírní bratrské pokladně podle § 79 zák. ze dne 11. července 1922 čís. 242 sb. z. a n. Soudu přísluší jen přezkoumávati, zda tyto výkazy nedoplateků jsou formálně správné a tudíž exekučním titulem, kdežto věcnou jejich správnost přezkoumávati soudu nepřisluší. A tu jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že předložené výkazy nedoplateků neodpovídají formálně předpisu § 79 zák. čís. 242/1922 sb. z. a n. Tento zákonný předpis, jenž nabyt podle vyhlášky ministra veřejných prací ze dne 12. září 1924 čís. 202 sb. z. a n. platnosti dnem 1. října 1924, ustanovuje, že zadržené příspěvky se vymáhají exekucí politickou nebo soudní, že se exekuce provede na základě výkazu nedoplateků potvrzeného báňským hejtmanstvím, v jehož obvodu revírní bratrská pokladna má své sídlo, a že jmenované výkazy jsou exekučními tituly podle ustanovení § 1 exekučního řádu ze dne 27. května 1896 čís. 79 ř. zák. Předložené výkazy nedoplateků, na jejichž základě o povolení exekuce žádáno, nejsou potvrzeny báňským hejtmanstvím, nejsou proto listinami formálně bezvadnými a nelze je pokládati za exekuční tituly podle § 79 zák. čís. 242/1922 sb. z. a n. a § 1 ex. řádu. Výkazy jsou potvrzeny báňským revírním úřadem v M., ale úřad ten není podle § 79 zák. čís. 242/1922 povolán k tomu, by potvrzoval výkazy nedoplateků a nemůže proto potvrzení báňským revírním úřadem nahraditi zákonem předepsané potvrzení báňským hejtmanstvím. Stěžovatelka poukazuje v dovolacím rekursu k tomu, že báňský revírní úřad v M. byl podle § 7 (3) vládního nařízení ze dne 22. prosince 1922 čís. 392 sb. z. a n. delegován báňským hejtmanstvím k ověřování vykonatelnosti výkazů nedoplateků příspěvků dlužných revírní bratrské pokladně v M., než okolnost ta nebyla z exekučního návrhu zřejmá ani nebyla v něm osvědčena, takže pro soud bylo rozhodným jedině ustanovení § 79 zák. čís. 242/1922 sb. z. a n., a nelze nejvyššímu soudu k okolnosti této v dovolacím rekursu tvrzené přihlížeti pro zákaz novot v řízení rekursním.

Čís. 13606.

Pokud vnucený správce byl oprávněn k úmluvě s věřitelem, jenž před zahájením vnucené správy dodal do spravovaného podniku zařízení s výhradou vlastnictví, že věřitel ponechá zařízení ve spravovaném podniku a že mu za to bude placeno odškodné.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R I 524/34.)